

HỒI THỨ 22

THUA TRỌN BÀN HÀO KIẾT BỰC MÌNH

Từ Văn ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao vật đó vào tay người khác lại thành phế vật ?

Diệu Thủ tiên sinh nghiêm nghị đáp :

- Tín vật này của Tướng Úy Dân. Nhưng họ có lẽ luật là kẻ cầm vòng tay ngọc phải đúng dung mạo, người ta mới tin và lấy tiền cho. Mỗi khi vòng tay này đưa cho ai để làm tín vật, thì họ đã thông tri đi các nơi phải coi người và tín vật có phù hợp, mới trao tiền. Nếu không thế thì Tướng Úy Dân dù có giàu nhất thiên hạ, cũng đến khuynh gia bại sản vì bị người lừa đảo.

Về điểm này Từ Văn không biết tới. Nhưng chàng nghe thấy rất hợp lý.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi tiếp :

- Vấn đề không phải ở chỗ lợi dụng chiếc vòng tay này bằng giá trị của nó, mà chính là để tỏ tâm ý với người mà Tướng Minh Châu đã tặng cho, đúng thế không ?

Từ Văn cứng họng không biết nói thế nào. Chàng nghe lời Diệu Thủ tiên sinh cảm thấy vấn đề càng thêm phần phức tạp. Bất luận Tướng Minh Châu còn có tâm sự nào khác, chàng cũng phải tìm thấy vòng tay để trả lại nàng.

Thiên Đài Ma Cơ bật lên tiếng cười trong trẻo nói :

- Vòng tay vào tay người khác sẽ thành phế vật, nhưng nó vào tay các hạ thì lại khác.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Người nói thế nghĩa là sao ?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Vì các hạ có thuật thay đổi dung mạo tuyệt diệu...

Từ Văn động tâm nghĩ :

- Thiên Đài Ma Cơ nói vậy rất đúng. Diệu Thủ tiên sinh đã giỏi thuật dịch dung, một tuyệt nghệ trong võ lâm, vì thế mà tướng mạo chân chính của lão thủy chung chẳng một ai hay. Nếu vòng tay ngọc lọt vào tay lão, thì biết đâu lão chẳng mạo xưng mình để thỏa lòng tư dục.

Chàng nghĩ tới đây, bất giác ‘ồ’ lên một tiếng.

Diệu Thủ tiên sinh cười rộ.

- Kẻ trộm cũng có đạo lý của nó. Các người coi lão phu là hạng người gì ?

Từ Văn đáp bằng một giọng lạnh như băng :

- Cứ coi thủ đoạn của các hạ đoạt lấy Thạch Phật, thì việc gì mà chẳng dám làm ?

Diệu Thủ tiên sinh trợn mắt lên nói :

- Đối với người võ lâm thì Thạch Phật và tiền bạc là hai vật khác nhau. Và lại có

gặp Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu lão phu mới đáng ra tay.

Lời nói sắc bén của Diệu Thủ tiên sinh khiến cho Từ Văn không bài bác vào đầu được nữa.

Thiên Đài Ma Cơ còn mưu trí hơn Từ Văn một bậc. Nàng nói ngay :

- Các hạ nói thế, chị em tại hạ tạm thời đem lòng tin tưởng. Nhưng khi ở trên núi Bạch Thạch các hạ đã biểu lộ là một nhân vật cao cấp trong ‘Không Đạo’. Vậy nhờ các hạ điều tra giúp cho được không ?

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Người nói thế thì còn nghe được. Để lão phu tìm cách điều tra giúp cho các người.

Từ Văn trong lòng rất là buồn bực, chuyến đi này như vậy coi là uổng công. Lời nói của đối phương không đủ khiến cho chàng hoàn toàn tin tưởng, mà chàng cũng không thể buộc cho lão được. Xem chừng việc tìm lại vòng tay ngọc rất đổi khó khăn.

Thiên Đài Ma Cơ quay lại hỏi Từ Văn :

- Huynh đệ ! Bây giờ người tính sao ?

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi lại Diệu Thủ tiên sinh :

- Tại hạ còn có việc muốn thỉnh giáo các hạ.

- Việc gì ?

- Thất Tinh cố nhân dường như đồng hội đồng thuyền với các hạ...

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ kinh hãi run lên hỏi lại :

- Y đồng hội đồng thuyền với lão phu ?

Từ Văn đáp :

- Cứ xem màn kịch đoạt Thạch Phật trên núi Bạch Thạch thì đủ tỏ rồi.

Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nói :

- Người đừng làm bộ thông minh rất mực nữa.

- Các hạ phủ nhận hay sao ?

- Lão phu thừa nhận cũng chẳng hề gì.

- Vậy xin cho tại hạ biết hành tung Thất Tinh cố nhân.

Diệu Thủ tiên sinh sững sốt hỏi lại :

- Sao... người nhận biết lão ư ?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ nhận biết thì đã không phiền đến các hạ.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Người kiếm Thất Tinh cố nhân để làm gì ?

- Để đòi nợ !

- Nợ gì ?

- Nhân mạng.

Diệu Thủ tiên sinh kinh ngạc lùi lại một bước hỏi :

- Nhân mạng ai ?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Các hạ có chịu cho biết hành tung lão không ?

Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu giọng nói run run đáp:

- Là thật ! Giữa ngươi với lão sao lại có món nợ mạng người...?... Phải chăng ngươi vì người mà ôm mối bất bình ?

Từ Văn không trả lời vào câu hỏi. Chàng trầm giọng đáp :

- Các hạ nói câu này đủ chứng minh mối quan hệ giữa các hạ và lão không phải tầm thường. Xin các hạ cho biết hành tung của lão.

Diệu Thủ tiên sinh tự nói một mình :

- Là thật ! Lão lại giữ trò gì vậy ?

Từ Văn thúc giục :

- Các hạ không cự tuyệt chứ ?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Lão phu có thể truyền tin giúp ngươi kiếm lão mà giải quyết.

Từ Văn nói :

- Tại hạ muốn kiếm lão ngay bây giờ.

- Vậy thì không được rồi.

- Tại sao lại không được.

- Vì lão có không có chỗ ở nhất định, nay đây mai đó trên khắp giang hồ.

Từ Văn lại hỏi :

- Liệu các hạ có đưa tin được tới nơi không ?

- Dĩ nhiên là được. Chẳng lẽ lão phu lại sai lời với tiểu tử hậu bối như ngươi.

Thế là kế hoạch đến kiếm Diệu Thủ tiên sinh đã thành vô bổ.

Vòng tay ngọc chưa hiểu lạc lỏng nơi đâu ? Mà tin tức về Thất Tinh cố nhân cũng thành bọt nước. Từ Văn chẳng cam tâm chút nào. Chàng chợt động tâm linh, nghĩ được một nước cờ cao, có thể chứng minh Diệu Thủ tiên sinh có đoạt vòng tay ngọc hay không ? Chàng nhớ lại lúc mình bị mất vòng tay ngọc, đã điểm trúng độc thủ đối phương mà đối phương vẫn hoàn toàn bình yên, trôi chảy.

Nghĩ tới đây chàng không nói gì. Chàng xông vào Diệu Thủ tiên sinh nhanh như điện chớp.

Từ Văn từ ngày được lão quái nhân ở dưới sơn động ngọn Bạch Thạch đả thông huyết sinh tử huyền quan, lại trút công lực vào cho chàng, nên nay so với trước chàng đã thành người khác rồi. Dù Diệu Thủ tiên sinh có cao cường đến đâu, cũng không đề phòng kịp chiêu thức đột ngột này.

Chỉ loáng một cái, Từ Văn đã trở về đứng chỗ cũ. Độc thủ của chàng điểm trúng đối phương.

Diệu Thủ tiên sinh loạng choạng lùi lại một bước run lên hỏi :

- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi làm thế là có ý gì ?

Thiên Đài Ma Cơ cũng bị cử động của Từ Văn làm cho chấn động tâm thần. Dĩ

nhiên nàng không hiểu ý của chàng, vì nàng không biết chàng có độc thủ này.

Từ Văn nét mặt xám xanh, bùng bùng sát khí. Chàng nói dần từng tiếng :

- Các hạ ! Hùng biện không bằng sự thực. Xin giao trả vòng tay ngọc cho tại hạ đi.

Diệu Thủ tiên sinh ngạc nhiên hỏi :

- Sự thực thế nào ?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Trong võ lâm rất ít người chịu được sát thủ của tại hạ. Đây không còn là chuyện ngẫu nhiên nữa.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :

- Phải chăng người muốn nói kẻ đoạt vòng tay ngọc bị trúng sát thủ của người mà không việc gì ?

Từ Văn nói :

- Các hạ đã biết, sao còn giả vờ hỏi.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Ồ! Nếu vậy thì vụ này đầy đủ bằng chứng.

Từ Văn hỏi lại :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?

- Lão phu hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc đã nhận lời, chứ không canh cải.

- Nhưng tại hạ không thể tin được.

- Vậy người định làm gì ?

- Nếu không đạt mục đích, tại hạ quyết chẳng bỏ qua.

- Liệu người có làm được thế không ?

- Các hạ thử coi sẽ rõ.

Chàng vừa nói vừa đề tụ kinh lực vào cánh tay phải. Từ ngày chàng được lão quái nhân trút công lực vào cho, chàng chưa từng tỷ thí với ai, nên không hiểu công lực mình đã đến trình độ nào. Nhưng cứ đề khí cũng đủ biết là so với trước cao hơn gấp mấy.

Diệu Thủ tiên sinh vẫn chẳng thêm để ý gì.

Lão cười nói :

- Tiểu tử ! Lão phu đang muốn đo lường coi bản lĩnh người đã tới đâu, ngoại trừ sát thủ kia.

Từ Văn hần học nói :

- Tại hạ quyết không để các hạ thất vọng đâu.

Chàng vừa quát vừa phóng chuông đánh ra.

Diệu Thủ tiên sinh giơ chuông lên nghênh địch. Kinh lực chưa chạm vào nhau mà lão đã cảm thấy kinh phong xô tới sức nặng bằng non, thì biết là nguy rồi.

Chuông lực của lão mới phóng ra nửa vơi, liền chuyển sang phía khác để tránh chuông phong đối phương. Tuy nhiên làn kinh khí ghê gớm như lay non lấp biển như thế hãy còn khủng khiếp khiến cho người lão phải loạng choạng.

Công lực như Diệu Thủ tiên sinh mà lão không dám trực tiếp chống lại chưởng lực của Từ Văn, đủ biết công lực chàng đến mức độ nào rồi. Chính chàng cũng vô cùng kinh ngạc vì chàng phát giác ra công lực mình tiến triển vượt ra ngoài sức tưởng tượng.

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ quái dị. Lão xúc động nói :

- Nhỏ kia !... Công lực ngươi cao thâm đến thế ư ?

Câu hỏi này nghe rất đáng buồn cười.

Thiên Đài Ma Cơ nghĩ tới câu chuyện kỳ ngộ của Từ Văn ở dưới hang núi nên nàng không lấy làm kinh dị lắm.

Từ Văn cười đáp :

- Việc thiên hạ lắm khi lạ lùng khó mà tưởng tượng được. Các hạ hãy tiếp một chưởng nữa thử coi...

Chàng vừa vung chưởng lên, Diệu Thủ tiên sinh đã lạng người đi một cái, vọt ra xa ngoài mười trượng, mau đến nỗi người ta trông không rõ.

Từ Văn quát lên một tiếng :

- Chạy đi đâu ?

Rồi bằng mình rượt theo. Hai bóng người một trước, một sau rượt theo mau như gió cuốn điện chớp, chớp đã mất tích.

Thiên Đài Ma Cơ đứng ngẩn người ra. Lúc nàng cất bước rượt theo, thì hai người kia đã thành hai dây khói lọt, rồi dần dần mất hút.

Từ Văn vận khinh công đến tột độ. Người chàng nhẹ như chim én, hết sức rượt theo.

Diệu Thủ tiên sinh cũng phát huy khinh công quán thế mà chạy. Hai người chỉ cách nhau chừng một với tay.

Diệu Thủ tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, dù lão chỉ còn cách trong gan tấc, mà Từ Văn thủy chung vẫn không đuổi kịp. Hai người lao về phía Bắc. Trước mắt có núi nhấp nhô, cây cối um tùm. Diệu Thủ tiên sinh lại không chạy thẳng, lão quanh co một lúc rồi đột nhiên mất hút.

Từ Văn hậm hực nghiêng răng. Chàng dừng bước lại, tuy chàng không đuổi kịp đối phương, nhưng làm cho Diệu Thủ tiên sinh bản tính kiêu ngạo, phải một phen chạy lạc lối nên chàng cũng an ủi được phần nào. Khi xưa, lúc chàng chưa được lão quái nhân trút công lực sang cho, thì chàng không dám nghĩ đến chứ đừng nói chuyện tỷ đấu thực sự với đối phương để so tài cao thấp nữa.

Mặt trời đã lặn non Tây, trời xanh nhuộm ánh màu hồng lợt. Từ Văn quay lại toan đi kiếm Thiên Đài Ma Cơ, nhưng chàng nghĩ kỹ lại thì cũng chẳng cần cho lắm. Chàng liền nhận định phương hướng để đi tắt sang núi Đồng Bách.

Câu nói của Hội chủ Hội Vệ Đạo ở trên tiệc mở tổng đàn ‘...Hoan nghinh tiểu hữu giá lâm bất cứ lúc nào’ chợt vẳng lên bên tay chàng. Chàng nghĩ rằng công lực mình lúc này có thể nghĩ tới việc báo thù.

Chàng liền nhắm thẳng núi Đồng Bách mà chạy. Chàng vừa chạy vừa tính :

- Tối nay ta sẽ tùy cơ hành động, nếu việc trả thù không xong, ít ra mình cũng dò được tin tức Phương Tử Vi và sư thúc Đỗ Như Lan để làm tròn tâm nguyện cho lão quái nhân cũng là một chuyện hay.

Độc đường, đầu óc chàng vẫn nghĩ tới Diệu Thủ tiên sinh mà cho là lão đã lấy vòng tay ngọc không còn nghi ngờ gì nữa. Điều khiến cho chàng kinh hãi nhất là lão không sợ chất kịch độc về ‘Vô Ảnh Tội Tâm Thủ’ của chàng, và lão đã cải trang làm thầy lang dạo là một chuyện mà trước kia chàng không tài nào nghĩ ra được. Bí mật về độc thủ của chàng, trừ phụ thân chàng và lão quái ở sơn động đã biết rồi không kể, bây giờ sao lão này cũng phát giác ra ?

Nhất là câu lão bảo chàng suốt đời phải lẻ loi, có ý ngầm ngầm nói cho hay vĩnh viễn chàng không thể cùng một người con gái nào kết hôn được. Vụ này chính chàng cũng được lão quái ở sơn động nhắc tới biết rõ.

Diệu Thủ tiên sinh hóa trang thành trăm ngàn lối, bây giờ mất hút lão rồi thì khó lòng mà tìm ra được.

Còn một việc nghiêm trọng nữa là chàng không lấy đâu ra vòng tay ngọc để trả lại cho Tưởng Minh Châu. Nếu nhân đó mà nhà họ Tưởng bị mất một món tiền lớn thì chàng không còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa.

Từ Văn càng nghĩ càng buồn bực trong lòng. Trên chốn giang hồ đây rầy những mưu sâu hiểm cả, nhiều lúc võ công cao cường cũng chẳng làm gì được. Điều trọng yếu là phải có cơ trí và lịch duyệt. Nếu chỉ ỷ vào võ công thì chẳng làm nên được việc gì, có khi còn phải ôm hận ngàn thu.

Sau khi nhà chàng xảy ra thảm họa, chàng biến cải tánh nết đã nhiều, không còn quật cường bướng bỉnh như trước nữa. Gặp việc chàng đã biết suy nghĩ, giàu lòng nhẫn nại tự kiềm chế tính nóng. Dần dần chàng trở nên người kín đáo, rồi cải biến dần dần đến độ thâm trầm.

Từ Văn vừa đi vừa ngẫm nghĩ, bất giác chàng thả bước chậm lại...

Ráng chiều đã lạt, rồi tiêu tan. Vũ trụ biến thành màu xám, rồi bức màn đen từ từ buông xuống.

Thôn trang ở phía xa xa, lác đác có ánh đèn lửa.

Bất thành lình sau lưng chàng có tiếng người vọng lên :

- Các hạ hãy dừng bước !

Từ Văn sững sốt. Chàng tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía sau thì thấy một thiếu nữ vận võ phục màu trắng đứng ngay trước mặt.

Ánh sáng mờ mờ, nhưng chàng còn trông rõ thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp. Chàng cất tiếng hỏi :

- Cô nương là ai ?

Bạch y thiếu nữ không trả lời. Nàng nhìn Từ Văn từ đầu đến chân một hồi rồi hỏi lại :

- Phải chăng tướng công là Địa Ngục Thụ sinh ?

Từ Văn thấy thiếu nữ là người lạ mặt, chàng động tâm đáp :

- Chính là tại hạ !

Bạch y thiếu nữ lộ vẻ vui mừng nói :

- Nếu vậy thì thật là may cho tiểu nữ.

Từ Văn ngơ ngác hỏi :

- Sao lại may ?

Thiếu nữ đáp :

- Tiểu nữ phụng mệnh gia chủ đi mời tướng công.

Từ Văn trong lòng nghi hoặc, chàng nhú cặp lông mày hỏi lại :

- Chủ nhân cô nương là ai ?

Bạch y thiếu nữ nở một nụ cười thần bí đáp :

- Tướng công gặp mặt sẽ biết.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ :

- Bớt được chuyện nào hay chuyện ấy. Mình chẳng nên đa sự làm chi. Mình đang cần đi đến Hội Vệ Đạo để làm việc chính yếu của mình trước.

Chàng liền hững hờ đáp :

- Xin cô nương về phúc trình chủ nhân là tại hạ có việc gấp trong mình không thể tuân mệnh được.

Thiếu nữ nói :

- Nhưng còn một vị nữa nóng lòng muốn gặp tướng công...

- Ai vậy ?

- Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn sững sốt hỏi :

- Sao ?... Y...

Thiếu nữ ngắt lời :

- Y mong tướng đã mỏi mắt, và hy vọng gặp tướng công lần cuối cùng.

Từ Văn giật mình kinh hãi, run lên hỏi :

- Lần cuối cùng ư ?

- Đúng thế !

- Vậy là nghĩa làm sao ?

- Tướng công cứ tới nơi sẽ rõ.

Từ Văn nghĩ bụng :

- Từ lúc mình chia tay nàng, rượt theo Diệu Thủ tiên sinh cho đến giờ, bất quá mới hai tiếng đồng hồ mà nàng lại bảo gặp nhau lần cuối cùng hẳn có điều chi khuất khúc. Tuy mình không yêu nàng nhưng cũng có chút tình bằng hữu, chẳng thể làm ngơ cho đành.

Nghĩ vậy chàng liền xòe tay ra đáp :

- Vậy xin cô nương dẫn đường cho !

- Mời tướng công đi theo tiểu nữ.

Bạch y nữ lang chạy trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.

Thiếu nữ đi được một quãng xa thì rẽ vào một khu rừng rậm rạp ở phía Nam bên đường.

Từ Văn là người lớn mật, lại võ nghệ cao cường nên trong dạ hồ nghi mà cũng chẳng quan tâm, chàng chuồn theo vào rừng.

Chỉ trong chớp mắt, trước mặt hiện ra có ánh đèn lửa. Đi gần tới nơi, chàng nhận ra đây là một tòa miếu nhỏ. Ngoài cổng miếu tám tên hán tử áo trắng đứng thành hàng hai bên. Tên nào vẻ mặt cũng kiêu hãnh. Chúng vừa thấy Từ Văn xuất hiện, đã lộ vẻ khiếp sợ.

Người có danh như cây có bóng. Địa Ngục Thư sinh giết người không để dấu vết. Trên chốn giang hồ ai nghe tiếng mà không táng đờm kinh hồn.

Từ Văn vào qua cổng miếu thì trước mặt là nhà chính sảnh. Trước điện bốn thiếu nữ vận võ phục áo trắng chia hai bên tả hữu đứng ở trên thềm.

Ngoài hiên điện treo hai ngọn đèn lồng, càng tăng thêm vẻ huyền bí.

Đứng ngoài cửa trông vào điện, đèn xanh leo lét, khói bay cuồn cuộn, nhưng không một bóng người.

Thiếu nữ dẫn đường quay lại nói :

- Xin tướng công hãy chờ một chút.

Thị nói xong chạy vào đại điện. Chẳng bao lâu, thị trở ra nghiêng mình nói :

- Xin mời tướng công vào.

Từ Văn ngần ngừ một chút :

- Ủi chao !

Chàng đảo mắt nhìn quanh, bỗng la lên một tiếng kinh hoàng. Trong điện có cả mười hai chiếc tử thi mặc áo trắng bày hàng ở dưới đất. Huyết tích chưa khô tỏ ra những người này vừa mới bị hại.

Từ Văn còn đang kinh ngạc, thì một mùi hương thơm đưa vào mũi.

Một nữ lang mình mặc áo trắng theo kiểu cung trang, dung mạo khác thường, từ sau khám thờ Phật đi ra. Theo sau lưng nàng là một lão già mình mặc bào trắng, khí thế kiêu hùng.

Từ Văn vừa trông thấy lão già áo trắng, chàng nghĩ ra ngay lai lịch của đối phương, miệng lẩm bẩm :

- Đây là người ở Ngũ Lôi Cung.

Lão già này quả nhiên là Bạch Sát Thần Trịnh Côn, Vệ đội thống lĩnh ở Ngũ Lôi Cung. Lúc lão tranh đoạt Thạch Phật đã bị Thiên Đài Ma Cơ dùng ‘Tố Nữ Thần Châm’ đã thương.

Thiếu nữ cung trang thoăn thoắt bước tới chiếc ghế bên điện ngồi xuống. Bạch Sát Thần Trịnh Côn đứng thị tập một bên.

Thiếu nữ bằng thanh ngọc cốt, tóc đen môi thắm, mình mặc áo trắng khiến vẻ đẹp

càng lộng lẫy. Ai nhìn thấy cũng phải lóa mắt.

Từ Văn bất giác nuốt nước miếng. Xem ra thiếu nữ so với Hồng Y Nữ Phương Tử Vi còn có phần đẹp hơn. Nàng có một vẻ đẹp cao quý nhàn hạ.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn đảo mắt nhìn Từ Văn cất giọng hung dữ nói :

- Địa Ngục Thư sinh ! Sao không làm lễ bái kiến công chúa đi ?

Từ Văn động tâm. Chàng không ngờ công chúa Ngũ Lôi Cung lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Chàng nghĩ mình là nam, đối phương là nữ. Dù sao cũng tỏ ra là người có lễ giáo, liền gật đầu nói :

- Tại hạ xin chào công chúa.

Bạch Y thiếu nữ khẽ hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Các hạ miễn lễ !

Thanh âm như tiếng oanh vàng, tuy lạnh lùng nhưng rất lọt tai.